



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...**

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

**Louis François <d'Argentan>**

**Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723**

**VD18 80217931**

Art. II. Quid opus habeat Jesus Christus gratiis, cum ipse Deus sit, & fons  
omnium gratiarum.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45509**

## ARGUMENTUM.

Quid opus habeat Iesus Christus gratis, cum ipse Deus sit, & fons omnium gratiarum.

## ARTICULUS II.

Iesus Christus est magnus Oceanus omnium gratiarum.

Idem omnino est, dicit mihi, ac si quærerem ex te, quid opus est mari aquis, cum ipsum sit elementum, fons & origo omnium aquarum. Nam ob hoc ipsum suo completi debet sinu omnes aquas; & hanc ipsam ob causam continere oportet Iesum Christum omnium gratiarum thesaurum in Persona sua, eoque ipse magnus sit Oceanus, & velut elementum omnium gratiarum. Totum ipsius esse est gratia, & omnes ipsius operationes sunt gratia: sicut enim tota natura est opus Creatoris, sic tota gratia, quæ est velut alter mundus nobiscum, longè transcendens illum naturæ, est opus Redemptoris.

Quo sensu omnia sint natura in Iesu Christo.

Sed quomodo dicis, Domine, quod totum esse Iesu Christi sit gratia? si propius id aspicias, perspicies & invenies, id totum esse naturam: siquidem nil video in ipso, nisi divinitatem & humanitatem simul unitas in Persona Verbi, ex quo totum constituitur ipsius esse. Jam divinitas non est gratia, est natura divina; humanitas etiam non est gratia, est natura humana; unio amborum similiter non est gratia,

nihil enim est aliud, quam duæ partes simul unitæ: Et celebres quidam Theologi consentiunt, ipsas immediatè unitas esse seipsis, absque eo, quòd aliquid creati sit inter ipsas, quo uniantur. Et juxta idioma sanctorum Patrum, unio divinitatis cum humanitate in Persona Iesu Christi vocatur naturalis. Sanctus Fulgentius ipsam nominat: *Communione naturalem*. Et in epistola Sophronii, quæ lecta fuit & approbata in sexta Synodo, exaratum est, quòd divinitas naturaliter sit unita corpori & animæ Iesu Christi. Non igitur sentiunt, totum esse Iesu Christi nil esse aliud, quam gratias, uti dicebas.

Hallucinaris & erras, respondit mihi, circa hæc verba naturæ & gratiæ. Quando dixi, quòd totum esse Iesu Christi sit gratia, non intendi dicere, ipsam esse aliquam qualitatem creatam, sicut esset gratia sanctificans, quam Deus nostris confert animabus: sed sumendo nomen gratiæ in sensu magis sublimi & amplo, pro favore Dei gratuito concesso, qui non cadat sub meritum, qui non debeat, quique

Quo sensu omnia sint gratia in Iesu Christo.

exce-

excedat capacitatem & omnes vires naturæ: nonne stupenda sit gratia, & omnium gratiarum sublimissima, quod Deus conferre voluerit propriam suam Divinitatem sanctissimæ Humanitati IESU Christi, ut non componeret cum illa nisi unam eandemque Personam, & per hanc donaret illam toti naturæ humanæ, quæ hæc ratione veram contrahit cognationem cum Deo, quod admiratione percellit Angelos in cælo. Nonne verum est, id puram esse gratiam, quam omnes promereri nunquam possent, quæque infinitâ ratione transcendat vilem & abjectam humanæ nostræ naturæ conditionem?

Sic ergo intelligendi sunt Doctores, quando loquuntur de gratia unionis Hypostaticæ, & dicunt, ipsam esse summam & præcipuam omnium gratiarum IESU Christi. Per hoc verbum gratiæ non intelligunt ipsi qualitatem aliquam creatam; sed dicere volunt, summum & maximum omnium favorum, quos Deus exhibuit ipsi, esse, quod unierit Divinitatem cum Humanitate in Persona sua. Et quando sancti Patres dicunt, illas unitas esse naturaliter, dicere non volunt, quod ipsarum unio facta sit ex solis viribus naturæ, sicut esset unio animæ & corporis in animalibus; sed ad declaran-

dum, hanc unionem naturæ divinæ cum natura humana, non esse imaginariam & fictam, sed esse realem & verissimam; sicut etiam non esse artificialem, uti esset unio plurium materiarum ad componendum ædificium, sed esse naturalem, sicut est illa partium, quæ componunt corpus humanum; nec etiam esse accidentalem, sicut est illa, quæ unit animam iusti cum Deo per gratiam sanctificantem, quæ non est nisi accidens, sed esse substantialem, vel ut loquitur sanctus Johannes Damascenus, essentialem: duæ naturæ, divina & humana uniuntur immediatè seipsis, absque aliquo accidente ipsas uniente: *Essentialem esse hanc unionem dicimus, hoc est, veram & non specie tenus.* Et ecce tibi, quid propriè vocetur gratia unionis hypostaticæ, quæ fons est & principium omnium aliarum.

Si benè te capio, Domine, hæc unio tam stupenda naturarum, divinæ & humanæ, quæ componunt nobis Deum. Hominem, non est tam gratia (sumendo nomen gratiæ pro eximia qualitate exornante animas iustorum, & reddente illas gratas Deo) quàm principium & origo omnium gratiarum. Sicut mare origo est omnium aquarum, quas effundit nobis per fluvios & fontes. Sed quænam est prima gratia, quæ producitur ante

Quid intendendum sit per gratiam unionis hypostaticæ.

Damasc. lib. 31. de fide c. 3.

ante omnes alias, quæque dimanat ex hac tam fecunda & copiosa scaturigine?

In quo consistat gratia Capitis, quæ est in Jesu Christo.

Est suprema illa auctoritas & potestas, respondit mihi, quæ constituit Jesum Christum Monarcham & Caput Angelorum ac hominum, ipsique tribuit potentiam & facultatem absolutam effundendi super illos virtutem ac influxus vitæ supernaturalis, illos nempe suarum gratiarum, sui Spiritus, omnium auxiliorum divinatorum, quæ necessaria sunt ad perfectam ipsorum sanctificationem. Hæc specialis illa est gratia, quæ nonnisi convenit ipsi soli, cum absolute incommunicabilis sit omni alteri, & inseparabilis etiam ab ipso: hæc est gratia, quam Theologi vocantur *gratiam Capitis*: gratia, quæ non est perfectio nova, nec aliquid positivum Personæ ipsius superadditum; sed est jus ipsi acquisitum, quodque naturaliter possidet à seipso; est potestas ipsi particularis, quamque recipit nonnisi à divino Patre suo, qui hanc ipsi legavit, dum ipsum ad nos ablegavit.

Hebræor. 5.

Magnus Apostolus verbis admodum magnificis illam nobis expressit in epistola ad Hebræos: *Jesus Christus non semetipsum clarificavit, ut Pontifex fieret, sed qui locutus est ad eum; Filius meus es tu; ego hodie genui te.* Est ex suprema auctoritate Dei Patris, quod Ver-

bum æternum missum sit in terras, ut fieret homo; & in instanti, quo est Deus Homo, divinus ipsius Pater, qui novam erga ipsum acquirit paternitatem, majorem etiam ipsi largitur auctoritatem, instituens ipsum Ecclesiæ suæ tum militantis tum triumphantis summum Pontificem, Caput, Dominum, Monarcham & Principem absolutum Angelorum & hominum; hoc jus est ipsi naturale, inseparabile à dignitate Dei Hominis.

O Deus! quam exquisitum, ac prodigiosum omnino opus Omnipotentis manus Dei, quæ copulare tale noverat caput cum tali corpore, & tale corpus cum tali capite! quam jucundum spectaculum, cujus pulchritudo omnes abriperet animos, si utrumque eodem conspici posset intuitu.

Quando sanctus Thomas D. Thom. 3. p. 1. q. 2. a. 4. proponit quæstionem: An Jesus Christus sit Caput Angelorum, sicut est hominum, ita discurret. Ubi non est nisi unum idemque corpus, ibi non est nisi unum idemque Caput: Jam omnis multitudo Angelorum & hominum non constituunt nisi unum idemque corpus, quamvis non sint ejusdem omnino naturæ: nam ultra hoc, quod valde magna sit similitudo inter animas hominum, quæ spirituales sunt, & Angelos, qui sunt spirit-

spiritus, sufficit, quòd ambo ordinentur ad eundem finem, pro quo Deus creavit illos. Cum igitur non sint nisi unum corpus, non habent nisi unum Caput, & unicum corpus, non habent nisi unum Caput; & unicum hoc Caput magni hujus Corporis, quod constat ex Angelis & hominibus, est JESUS CHRISTUS. O Anima mea, quanta tibi gloria! JESUS CHRISTUS, Deus æternus, quem univèrsa adorat natura, est verè Caput Corporis, cujus tu existis membrum, quid agendum tibi est, nisi quod firmissimè adhæreas ipsi, recipias ipsius spiritum, sequaris ipsius motum, dirigi & deduci te linas divino ipsius lumine, cœlesti illius doctrinâ: O quanta tunc quies, quanta tibi securitas! Deus Pater constituit eum, sicut dicit S. Paulus: *super omnem Principatum & potestatem, & virtutem & dominationem*, velut Caput supra membra Corporis sui, & vult, ut omne flectatur genu ad adorandum nomen ejus, in cœlo & in terra, imò etiam in inferno. Vide, quousque se extendat potentia adorandi Capituli omnium Angelorum, omniumque hominum.

**JESUS CHRISTUS** An ergò dicendum sit interrogat Theonas, quòd omnes damnati, qui sunt homines, & omnes etiam diaboli, qui sunt Angeli, partes & membra sint

hujus Corporis? si ita est, fateri oportet, ipsum Caput esse corporis vilissimi, abjectissimi, turpissimi. Respondeo, quòd, licet verum sit, nec unum solum esse hominem, nec unum solum esse Angelum, quem Deus non creaverit ad eundem ultimum finem, & consequenter nec esse unicum solum Corpus, & non nisi unicum illius esse Caput, quod est JESUS CHRISTUS; nihilominus non sunt omnia membra corporis ipsius, ejusdem rationis. Ecce tibi ordinem unionis illorum, quem sanctus observavit Thomas. Primi sunt, qui uniuntur ipsi in terra per gratiam & per charitatem: secundi, qui adhærent ipsi per fidem; & hi omnes sunt actualiter membra Corporis ipsius: tertii, qui nondum uniuntur illi, nec per fidem nec per charitatem, unientur tamen aliquando: quarti, qui possunt uniri cum ipso, nunquam tamen unientur; nihilominus quamdiu adhuc sunt in potestate attingendi ultimum suum finem, ad quem à Deo creati sunt, dici potest, ipsos semper esse membra Corporis ipsius; sunt de jure, quamvis non sint de facto. Sed damnati & dæmones, quibus non amplius est potestas & jus tendendi ad ultimum suum finem, non sunt ullâ ratione amplius membra corporis ipsius, eòquòd semetipsos miserabi-

Fff

rabi-

Damnati non  
sunt amplius  
membra cor-  
poris JESU  
Christi

rabiliter avulserint ab ipso; nihilominus obligati semper erunt ad exhibendum perpetuo profundissima sua homagia adorando huic Capiti, cujus olim extiterant membra; & quia glorificare noluerint ipsius misericordiam, glorificabunt in omnem æternitatem ipsius justitiam.

Bone Deus! quis non perpetuo defigeretur stupore, si eodem videret intuitu majestatem & gloriam tum Capitis, tum membrorum. Si aspicias Caput JESUM, est hic magnus æternitatis Sol, Filius unicus & splendor Dei Patris sui, qui eo nomine extraxit ipsum e sinu suo, ut intimè uniret ipsum naturæ nostræ humanæ, & indè efficeret Deum-Hominem, quem constituit unicum Caput rationis capacium creaturarum: & ex hoc aliquo modo dici potest, nec Angelum esse, nec hominem, qui non sit Christianus, cum nullus omnino sit, qui non pertineat ad JESUM Christum.

Omnes Angeli  
sunt Christiani

Si consideres venustatem corporis, quod Deus copulare voluit tam specioso Capiti, nihil tam est majestate, nihil tam splendore est plenum. Aspicias magnitudinem hujus corporis, ex magno membrorum suorum numero, sine meta hæc sunt & numero: siquidem tota hæc est

Angelorum hominumque multitudo, cum nec unicus ex iis sit, qui creationis jure non pertinet ad ipsum; illósque is omnes ad eandem destinaverit beatitudinem. Intueris nobilitatem hujus Corporis ex membrorum suorum dignitate, omnes sunt spiritus immortales, substantiæ immateriales, omnes sunt nati ad coronas æternas, omnesque capaces possessionis Dei. Consideras magni hujus Corporis majestatem, suæ ob amplitudinis extensionem, replet id cælum & terram, cum illius jam pars triumphet in cælis, altera adhuc militet in terris. Attendis ipsius robur ob suæ diuturnitatem existentiae, non solum hæc cuncta adæquat sæcula, sed etiam transcendit illa, dum suum in omnem æternitatem conservabit vigorem. Tandem rimaris pensulatiùs magni hujus corporis excellentiam ex suarum pulchritudine actionum; videbis id æmulari adorandi sui Capitis perfectiones; continuas cernes reportari ab ipso victorias de natura, de mundo, de inferno, de vitiis: frequentia videbis ibi miracula, quæ manifesta potentiae transcendentis naturam sint indicia: denique animadvertes ibi sanctitatem tam luculentam, ut omnem omnium sibi conciliet venerationem, ut ad suos pro-

Pulchritudo  
incomparabilis  
corporis  
mystici JESU  
Christi.

prosternat pedes mundi gloriam, & omnes creaturas in sui rapiat admirationem.

Jesus Christus  
membris cor-  
poris sui varia  
injungit mu-  
nera.

Et omnes gloriosæ hæ præro-  
gativæ proficiuntur ipsi ex eo,  
quod pro suo habeat Capite JE-  
sum Christum, cujus sustentat-  
ur virtute, cujus animatur spiri-  
tu, cujus gubernatur providen-  
tiâ. O nos nimium beatos, ni-  
miusque cumulos honore, dum  
fruimur prærogativâ, quod no-  
bis esse liceat membra talis Ca-  
pitis, & talis partes corporis. Ve-  
rùm quem tenes locum in cor-  
pore tam nobili? Alii ipsius sunt  
veluti manus, semper suam na-  
vantes operam actioni, suamque  
exigentem vitam in honorum  
exercitio operum. Alii sunt ip-  
sius velut humeri, sua semper  
portantes onera, nunquam non  
suis aggravati adversitatibus, suis  
oppressi & obruti crucibus. A-  
lii sunt velut linguæ & ora, sem-  
per occupati loquendo de Deo.  
psallendo ipsius laudes, & an-  
nuntiando ipsius excellentias.  
Alii sunt velut cerebrum, quod  
in capite semper manet abscon-  
ditum, nec ad aliud inservit, nisi  
ad meditandum: Deus hos se-  
paratos servat à mundo, non nisi  
sibi soli cognitos, nec alteri vult  
ipsum esse intentos muneri, nisi  
alliduz infinitarum suarum per-  
fectionum contemplationi. Alii  
sunt denique veluti cor, æquè  
solitarii ut cerebrum, quibus a-

liud non est exercitium nisi a-  
mare Deum, & noctes diésque  
aduri flammis amoris divini.

Non est partium corporis, se-  
metipsas collocare, quod volue-  
rint, nec eligere pensum, quod  
sibi magis foret acceptum: o-  
portet ipsas contentas esse loco,  
à natura sibi destinato, injun-  
ctumque sibi bene obire munus.  
Et nostrum similiter non est, ta-  
lem occupare locum in corpore  
mystico JESU Christi, qui nostro  
arriserit palato, & tale deligere  
officium, quod magis fuerit no-  
bis jucundum. Maneamus con-  
tenti ordine, quod providentiæ  
ipsius nos placuit collocare, &  
rite nostras impleamus partes,  
quas destinatus ab eo nobis re-  
quirit & exigit status; quando  
etiam non essemus nisi pedes  
semper depressi & abjecti in ter-  
ram, & totius corporis onerati  
mole. Nonnè satis ex eo con-  
sequimur honoris, si exequi no-  
bis liceat consilium & animum  
adorandi nostri Capitis, cujus  
subdimur arbitrio & potestati?  
Et nonnè novimus, non minus  
placere pedes Capiti, si rite suo  
præsent muneri, quam manus  
pateant & oculi?

Oblectabar hæc parùm ex-  
planatione, quam attulit nobis  
de amabili hac Capitis, quam  
JESUS CHRISTUS in omnes habet  
homines, potestate. Sed non-  
dum adhuc videbam, cujus ge-

neris influxus & virtutes effundat in omnia corporis sui membra: hæc quia infinita sunt numero, amplissimæque sunt capacitatis, dicebam intra meipsum: oportet admirandum divitiarum divinarum thesaurum

inclusum esse in hoc Capite, ad prospiciendum omnibus, cum nihil habeant, nisi quod acceperint ab ipso. Hoc igitur erat, quod me extimulavit ad ipsum interrogandum.

## ARGUMENTUM.

*Quales gratiarum & sanctitatis thesauri inclusi sint in Jesu Christo.*

### ARTICULUS III.

Multitudo  
gratiarum JE-  
su Christi.

SI quæras, quot & quàm diversæ gratiæ in ipsius conjunctæ sint Persona (id est, in sanctissima ipsius Humanitate; nam Divinitas non est capax ad recipiendum ipsarum aliquam) respondebo tibi, quòd sicut non est gratiarum genus, quod necessarium non sit toti corpori sanctæ Ecclesiæ, sic nulla sit gratia quæ non sit in adorando hoc Capite, quas illud super totum suum effundit corpus. Habet igitur gratiam sanctificantem, gratiam habitualem, gratiam actualem, & gratias gratis datas, & omne id, quod sub nomine gratiæ potest intelligi, abs eo, quòd ulla desit ipsi.

Magnitudo  
gratiarum JE-  
su Christi.

Si interrogas, in quo perfectionis gradu possideat omnes has gratias; dicam tibi, quòd possideat illas in omni excellentia, & in omni plenitudine, quæ Deo competeat illas dare, &

subjecto illas recipere, quin amplius crescere, vel amplius perfici potuerint in illo utpote comprehensore ab instanti Conceptionis suæ, ex quo illis fuit repletus. Cogita, quòd Deus Pater, qui infinitâ ratione amat ipsum, nihil ipsi denegaverit ex omni eo, quod dare ipsi potuit. Cogita quoque, quòd subjectum hanc gratiarum divinarum abundantiam recipiens, non sit infirmus homo, sicut reliqui homines, sed sit Homo-Deus, infinitâ ratione reliquos transcendens homines; & ex hoc conjice, (nam perfectè id capere non poteris) quàm locuples debeat esse gratiarum ipsius thesaurus, qui infinitâ ratione captum transgrediatur humanum.

Verùm non pro seipso, inquit illi, servat omnes hæc gratias thesauro suo inclusas, siquidem is illis non indiget.

Gra-